

(המשך מעמוד 61)

זמן קצר התחבב עליהם והפך רופאם האישי. אילן ליווה את בנייהו מנגופה בביקורם בישראל ושימש רופאם הצמוד. הנשיא קורא לי בשמי הפרטי ומתייחס אלי כאל בנו המאומץ. מדי שבועיים אני נוסע לבקר ולטיפול פרטי מבטלארו לי ממבאטו — מרחק של כ־30 קילומטרים.

התפלל

למעני

ס יפור נוגע ללב הוא סיפורו של ילד שחור, שהובא לבית-החולים בגיל כחצי שנה כשהוא סובל מתת-תזונה: "כשהגעתי למחלקה הילד היה כבר במצב של שחרור. שאלתי מדוע אין משרדים אותה, נאמר לי על-ידי האחיות, שהאם הצעירה השאירה כתובת לא נכונה ולא ניתן לאתר אותה. הפעלתי עובדת סוציאלית, אך גם היא נחלה כישלון במציאת האם".

אשתו ההולנדית של ד"ר גונן, ויני, נרתמה גם היא למשימה. "הסתובבתי בוויילג' ימים רבים, לחפש את הוריו. אהבתי את הילד ממבט ראשון ורציתי למצוא למענו את אמו. חרשתי את המקום ברגל, מבית-חומר אחד למישנהו, אך האם לא נמצאה".

אחרי שהעלו חרס בידם השלימו כולם, האחיות ושלושת הרופאים (שניים מהם שחורים) עם כך שאין לאן לשלוח אותו.

הילד הפך הקמע של המחלקה. אילן נהג לצרף אותו לביקורים בחדריהם של ילדים אחרים, והדגים עליו את השימוש בסטטוס-קופ, כדי להוכיח לילדים שהדבר אינו כואב.

כך התרגל אורה פלנג — התפלל למעני" בשפת המקום — לד"ר גונן, ובכל בוקר קיבל את פניו בנשיקות. לאט-לאט נוצר הקשר ההדדי, "היה לנו חבל להשאיר ילד בריא בין ילדים חולים. אהבנו אותו והחלטנו לאמצו. התחלנו לקחת אותו מבית-החולים כל יום אחרי הצהריים לי ביתנו. הנמצא בשכונת לבית-החולים".

הסובבים אותם קיבלו את עניין האימוץ בתדהמה: "זה נדיר מאוד, וכמעט בלתי אפשרי או שפוי שלבן יאמץ שחור!".

אורה פלנג יפה התואר התאקלם יפה בביתם החם והנעים. הוא מפטפט כבר כמה מילים בעברית ובאנגלית, וגם מבין צוואנה — האחיות בבית-החולים דיברו עימו בשפתו.

מה תהיה דעתה של אמו של ד"ר גונן על הנכד יוצא-הדופן? "אז, עם אמו שלי תהיה בעיה. הבעיה היא שגם היא תרצה לאמץ אחד מהם. כשהיתה הבעיה בקמי בודיה, היא היתה הראשונה שהתנדבה לאמצם".

תימני

קטן

א ידן וויני אוהבים את אורה פלנג כאילו היה בנם לכל דבר, ומתכוונים להשאירו ברושומם. "לאורה פלנג אין תאריך לידה. משערים שהוא כבן שנתיים, ואנו נצטרך להתלשט על תאריך לידה. נערוך לו בריית-מילה ונחליט על שם חדש, אם נרצה". אומרת ויני בחיוך של אם אר-הבת. היא תצרף אותו כאח קטן לשלושת ילדיה מנישואיה הקודמים. "בדעתי להשי איר לו את שמו המקורי אורה פלנג, כי הוא קיבל אותו מהוריו. בעברית כנראה נקרא לו אורי".

ויני אנה מודאגת מהשאלה מה יאמרו החברים: "הם יבינו. ומי חשוב שבאנחנו משוגעים, בלאור-הכי לא יכול להיות חבר שלי".

נותרה רק בעיית יחסם של הילדים בארץ: "ילדים הם עם אכזר, אבל בישראל יש תערובת של בצעם ועדות מכל העולם. הוא לא השחור היחיד, מה גם שאורה פלנג לא כלייך שחור — צבעו כצבע השקולדה, כמו תימני קטן".

אורה פלנג אינו מפסיק לאכול. הוא מחבק, מנשק ומחייך לכל עבר, ומביט בהוריו החדשים בעיניים אוהבות.

אורנה גלון

כרגע אני מתרכזת בלימודים ובעבודה כנרפיאקית עצמאית.

בבית-המעצר הרגשתי יותר טוב כשר איפשרו לי לראות את עורך-הדין שלי. עד ששחררתי גם לא נחקרתי כלל.

תא מבודד

באבו-כביר

ה ועברתי לבית-המעצר באבו-כביר והוכנסתי לתא מבודד. זה היה תא עם חמש מיטות, אך רק אני הייתי בו. היה שם חור לעשיית צרכים ללא נייר-טואלט וברז מים שיש ממנו רק טיפסוף של מים ולא יותר.

היחס של השוטרות היה מתחת לכל ביקורת, אך אני מתארת לעצמי שהוא היה גרוע כמו לכל השאר. כשביקשתי נייר טואלט נתנו לי חתיכה קטנה ולא הביאו אחר-כך עוד נייר. כשביקשתי מהשוטרת של המישרת שהתחלפה שתביא לי נייר, היא אמרה לי: "תסתדרי בלי, אין לי". שמעתי על אשה בהריון שהתעלפה באחד החדרים והעצירות קראו לשוטרת שתבוא אליהם, וזו, אחרי שסוף-סוף באה, אמרה: "שתמות, מה זה איכפת לי".

אחרי ארוחת הערב אמורים לצאת לחצר ולשבת. לא לטייל, רק לשבת. באמצע אחת הארוחות באה שוטרת וקראה לנו לעלות לחדרים. כששאלנו למה, אמרה: "אין למה. ככה אני רוצה". למזלי, לא כל השטרות היו כאלה.

כתובת לעריקים!

ה אווירה כבית-המישפט היתה מתורחה. נציג המישרת, רביסמל מרדכי אביר, ביקש מהשוטפת דויד שטיינמן להאריך את מעצרה של הצעירה אביבית בלס ב־15 יום. לדבריו, היא חשודה בכך שביחד עם אחרים הסיתה חיילים-עריקים להשתמש מצה"ל, על-ידי כך שסיפקה להם מקום לינה בבית הוריה, ובמישרדי תנועת ח"ד, ברחוב פינסקר 4 בתל-אביב. לאחד מהם אף נתנה כסף למחיה, ואחר-כך עזרה להעביר את כולם לחוזה באיזור ירושלים.

העבירה שייחס לה איש-המישרת היתה של סיוע להשתמטות משירות הביטחון. הוא הדגיש שאביבית מסרבת לשלוח פעולה עם חוקריה, שבפרשה נוטלים חלק גם גורמי ביטחון, ונחקרים קשרים עם גורי

"אני לא

האוכל היה חסר-טעם. השתייה, פעמיים ביום, היא מים חמים עם טיפה של סוכר וזה, מוגשים בכוס פלסטיק משומנת שאי אפשר להחזיק אותה ביד. התאים מסריחים, מטונפים. השמיכות דביקות, וקר. מזל שהיו שם שמיכות לחמש מיטות, כך שי יכולתי להתכסות.

הורי ניסו להכניס לי ביגוד ביום הי חמישי בבוקר, בשעות המותרות, אך לא איפשרו להם. אחר-כך נודע לי מהם שלא איפשרו להם להכניס לי את החבילה משום שלטענת השוטרים לא שהיתי שם עדיין שלושה ימים.

עד כאן דבריה שד אביבית.

מעצר לשם

הפעלת לחץ

פ רקליטה של אביבית, עורך-הדין אמנון זכרוני, היה במצב מישפטי מאוד עדין ביום השישי בבוקר. הוריה וידידיה שהיו בבית-המישפט לא ידעו מהו החומר הסודי שהוגש לשופט, אך בחקירה הנגדית של איש-המישרת הצליח זכרוני, שגם הוא לא ידע מה כתוב בדו"ח, לקבל תמונה חלקית של תיק החקירה. הסתבר שהחקירה התחילה לפני שיבעה חודשים והיא התייחסה לאירועים שהתי רחשו שנה לפני כן. לדבריו, החוקרים לא קיבלו היתר המיועץ המישפטי לממשלה כדי להגיש כתבי-אישום על סעיף חמור זה.

הטענה שהיא הסתירה מישואו בבית הוריה התבררה כמגוחכת, כי מזה כשנתיים היא אינה מתגוררת עימם. היא לא שייכת לחד"ש, היא לא נחקרה מאז שנעצרה ולכן המעצר המבוקש נועד למעשה להפעיל עליה לחץ. ונימוק זה אינו חוקי.

זכרוני הדגיש שמדובר בבת טובים, שלא רגילה לחברה עבריינית וששחרורה לא יגרום נזק למהלך החקירה.

השופט דויד שטיינמן קיבל את טעמו הפרקליט. הוא הסכים שמדובר במעצר ב־1982 על חקירה שהתחילה ב־1981 והי מתייחסת לאירועים שהתרחשו ב־1980, ושם אביבית היתה רוצה להשפיע על מהלך החקירה היא היתה יכולה לעשות זאת מוזן.

הוא הורה לשחרר אותה בערבות. אביבית סיכמה את השלב הנוכחי בפרשה באמרה: "אני לא כתובת לעריקים ומעולם גם לא הייתי". **בן-ציון ציטריין**

טוענת אביבית

בלס, שהמישרת

חושדת שהיא

הסתירה עריקי

צה"ל בביתה

ובמקומות אחרים

פעילה בקבוצת דיור טיד — תנועת הפמיר רים נגד מצוקת הדיוור, בתנועה הפמיר גיסטית ובאחרונה נטלתי חלק בפעילות הוועד לסולידריות עם אוניברסיטת בירי זית, לא בשטחים, אלא בתל-אביב.

אני לא חברה רשמית בשום אירגון או קבוצה פוליטית מגובשת. פעילותי היא יותר פרטית. אני מצטרפת לדברים קונקרטיים שאני תומכת בהם, ולכן אני גם לא חברה בחד"ש, או באחד הפלגים שלהם.

מים פוליטיים. לדבריו, מתייחסים החשדות למיקרים שאירעו במהלך שנת 1980, ושר התחילו להיחקר במאי 1981. כדי לבסס את בקשתו למעצר הציג אביר חומר מודיעיני חסוי.

"תמיד הקפדתי

לציית לחוק"

כ שהתייצבה אביבית, בצהרי יום הרביעי שעבר במישרת מרחב הירקון, לשם הוזמנה לחקירה, היא נעצרה ל־48 שעות. היא נחקרה בתחנה, אך אמרה שכל מה שיש לה לומר, היא תאמר בבית המישפט. אחרי כשנתיים הועברה לבית המעצר באבו-כביר.

אביבית בת ה־21, גבוהה הקומה, בעלת השיער השחור הגולש, היא בתו של הדר שיעמון בלס, מרצה לספרות ערבית, ולור מרת אמנות במידרשה למורים לאמנות ברמת-השרון.

אחרי שיחרורה מהמעצר ספרה אביבית:

כשבאתי לתחנת המישרת שיערתי שיש לזה קשר לפוליטיקה. הייתי פעילה באיר-גוני-שמאל, אך כששמעתי במה מחשידים אותי, הופתעתי.

אני ילידת הארץ, וכשסיימתי את בית-הספר התיכון סירבתי לשרת בצבא מטעמי מצפון, וכך השתחררתי. התחלתי בפעילות פוליטית בגיל 16. ב־1976 השתתפתי בר-חוב פינסקר, והיינו נפגשים באמון ובטח שלא בשנת 1980. כפי שטענו בבית המישפט.

למרות השקפותי הדוגלות בשלום ישרי-אלי-פלסטיני ולמרות שהייתי פעילה למען שיפור היחסים בין יהודים וערבים, לא נתתי יד לפעולות שהן בלתי-חוקיות, והי מעצר בא עלי מהשמים, משום שתימדי הקפדתי לציית לחוק, מכיוון שאני מוזהה עם קבוצות פוליטיות לא ממסדיות, היה חשוב לי שבעתים להקפיד למלא אחר הוראות החוק.

לפני כשנתיים התארגנה קבוצה שפעלה למען שיחרורו מהצבא של אלי אברהם, שסירב לשרת מטעמי מצוקה-כלכלית-חב-רתית, נטלתי חלק בפעולות אלה של הקבוצה, שהיו במישרת החוק — על של פנים אלה שבהן השתתפתי. דובר אז על התחמה על עצומה, חלוקת כרוזים והפגנות שיקראו לשיחרורו מהמאסר הצבאי. הייתי